

[Indenrigsministeren.]

Medlems Tale koncentrerer i dette, at han mente, der skulde langt større Nedsættelse til, 40 Millioner, og denne Nedsættelse skulde være permanent. Samtidig beklagede det ærede Medlem dem, der skulde betale Nedsættelsen paa de 20 Millioner. Det ærede Medlem var ikke saa venlig at sige os, hvordan det da skulde gaa, naar 40 Mill. Kr. skulde dækkes. Jeg ved ikke, om det er muligt at faa et Fingerpeg i den Retning. Jeg tror, det var for letkøbt paa den ene Side at sige: den Nedsættelse af Ejendomsskatterne, her foreslaas, er alt for ringe, og paa den anden Side beklage sig over, at Beløbet skal betales af andre, og saa ikke fortælle, hvor man da selv vilde tage Beløbet fra, hvis der skulde udskrives dobbelt saa meget som her foreslaaet.

Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at jeg tror, det ærede Medlem husker noget forkert med Hensyn til det Forslag, der forelaa her i Tinget i Fjor. Der var ikke Tale om Nedsættelse af Landbrugets Skatter med 40 Mill. Kr.; der var foreslaaet en Nedsættelse af Ejendomsskatterne med 40 Mill. Kr., men af disse 40 Millioner var kun de 27 en Nedsættelse af Landbrugets Skatter. Herefter kan man formentlig ikke kalde det betydningsløst, naar der her foreligger Forslag om en Nedsættelse paa ca. 20 Mill. Kr.

Det ærede Medlem saa hen til den Mulighed, at dette Lovforslag skulde kunne vedtages her i Tinget i en anden Skikkelse end den, hvori det er vedtaget i det høje Folketing. Det ærede Medlem brugte i denne Forbindelse det Udtryk, at man maatte ønske, at det paa den Maade kunde føre til Realiteter her i Tinget. Hvis noget saadant skulde ske, hvad der formentlig ikke er nogen som helst Udsigt til, men hvis det skulde ske, vilde den Realitet, den ærede konservative Ordfører fik ud af det, være nøjagtigt den, at der ingen Skatnedsættelse gennemføres for Landbruget. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem skulde opgive Tanken om nu i sidste Øjeblik at stikke en Kæp i Hjulet og søge at hindre den Lettelse for Landbruget, som dette Forslag betegner. Jeg tror ikke, nogen i det danske Landbrug vilde vide det ærede Medlem Tak derfor.

Den ærede Ordfører for Venstre (Rasmussen Flemløse) sagde, at Forslaget i den foreliggende Form ikke var let overskueligt paa Grund af de mange tekniske Ændringer, der har maattet indføjes i det, og deri kan jeg give det ærede Medlem ganske Ret.

Naar det ærede Medlem udtalte Ønsket om, at der maaske kunde ske en saadan formel Ændring, at de her foreslaaede Ændringer simpelt hen blev indarbejdet i 1926-Loven, skal jeg for min Del udtale, at det vil jeg ikke have noget imod; tværtimod vil jeg gerne bidrage dertil; og i Indenrigsministeriet er Materialet i saa Henseende ogsaa tilrettelagt paa en saadan Maade, at Opfyldelsen af dette Ønske, hvis man fastholder det, vil kunne ske, uden at Gennemførelsen af Forslaget af den Grund behøver at blive sinket.

S. Rasmussen: Jeg kan jo ikke sige, at det ærede 19de tingvalgte Medlem (Rasmussen [Hvolbæk]) græd over dette Lovforslag, som Indenrigsministeren sagde, jeg gjorde. Jeg kunde godt forstaa, at han sang Lovsange over Forslagets Fremkomst. Men naar det ærede Medlem giver Udtryk for, at Landstinget angaaende et saadant Skatteespørgsmaal ikke skulde være ligeberettiget med Folketinget, vil jeg rigtig nok gerne vide, hvilke Sager Landstinget saa i det hele taget skal have Ret til at tale med om. Jeg indrømmer, at der for Finanslovens Vedkommende kan være særlige Forhold, men her, hvor det drejer sig om at beskatte en lille Kreds af Mennesker, mener jeg rigtig nok, at Landstinget maa have Lov til at overveje, om den Skattepolitik, man vil slaa ind paa, nu ogsaa er rigtig. Det mener jeg ikke den er. Det er kun en lille Kreds af Mennesker, der svarer Statsskat, og naar man ved, hvorledes denne Skat stiger, synes jeg, der er al Grund til at overveje, om det er retfærdigt nu at lægge denne Skat her over paa den samme lille Kreds, thi det, som Amtsraadene eventuelt vilde udskrive, vilde jo komme til at hvile paa en større Kreds.

Det ærede 19de tingvalgte Medlem sagde, at Landbruget fik, hvad der kunde tilkomme det. Det vil jeg paa ingen Maade anerkende. Jeg indrømmer, som jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at der her gives Landbruget en Hjælp; men at Landbruget faar, hvad der tilkommer det, kan jeg ikke tro, ret mange ude i Landet vil indrømme.

Den højtærede Minister brugte det Udtryk, at jeg græd. Det tror jeg nu ikke, man kan sige, jeg gjorde — saa skal der gaa mig noget meget haardere imod end det, der her foreligger. Men jeg forstaaer jo godt, at den højtærede Indenrigsminister ikke græder. Jeg har set, at han paa det radikale Landsraads møde endog har sunget Lovsange, fordi man nu faar mere Grundskyld,